

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/207/2019
Identifikačné číslo spisu:	1112234136
Dátum vydania rozhodnutia:	17.10.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1112234136.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D. J. Y., bytom v U., E. I.. Č.. XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou ALFA LEGAL, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Šustekova 14, v mene ktorej koná konateľka a advokátka Mgr. Mária Kodajová, proti žalovanému Z.. H. X., bytom v D. D. G. Y. Y. T. Ž. Q. F., W. Y. XXX, zastúpenému Mgr. Jurajom Leľákom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta 19, o zaplatenie istiny 6.666,- €, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 196/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 2017 sp. zn. 10 Co 75/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. októbra 2015 č. k. 9 C 196/2012-157 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť jej istinu 6.666,- € a zároveň uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.758,15 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V podstatnom poukázal na ustanovenia § 420 ods. 1, 2, 3, § 558, § 106 Občianskeho zákonníka, § 120 ods. 1 veta prvá OSP a vecne na premĺčanie nároku uplatneného v konaní ako aj na skutočnosť, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala, že obsahom právneho úkonu, čestného prehlásenia zo dňa 25. 05. 2011, ktorý označila ako uznanie dlhu bol dlh, ktorý kvalifikovane žalovaný uznal čo do dôvodu a výšky.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. marca 2017 sp. zn. 10 Co 75/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. V odôvodnení rozsudku odvolací súd najskôr uviedol, že po skutkovej a právnej stránke sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP). Postupne sa vyjadril aj k jednotlivým odvolacím námietkam žalobkyne a uzavrel, že v posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav

veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu, od ktorého sa ani odvolací súd neodchyľuje. Taktiež sa stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie, že čestné prehlásenie zo dňa 25. 05. 2011 nespĺňa náležitosti uznania dlhu a nárok žalobkyne, ktorý si v konaní uplatnila titulom náhrady škody na zdraví, je premlčaný.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, v ktorom žiadala, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP argumentujúc tým, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Namietala nevykonanie niektorých dôkazov, spôsob vykonania dôkazov a ustálenia skutkového stavu, a hodnotenie jednotlivých dôkazov. V tejto súvislosti tiež namietala, že sa nižšie súdy k nevykonaným dôkazom v odôvodnení svojich rozhodnutí nevyjadrili a na doplnenie dokazovania mal odvolací súd nariadiť pojednávanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení navrhol dovolanie odmietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) uvádza nasledovné:

6. V danom prípade žalobkyňa vyvodila prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP je, že a) k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom, ktorý b) znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva c) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu.

„Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

9. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo10/2014, 3 Cdo 146/2013). Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

10. Pokiaľ dovolateľka vytýkala nesprávne zistený skutkový stav veci, resp. nesúhlasila so skutkovými zisteniami, ich hodnotením a nevykonaním všetkých navrhnutých dôkazov, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej procesnoprávnej úpravy (OSP) nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (napr. R 42/1993, 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

11. Najvyšší súd uvádza, že súdy nižších stupňov neboli povinné vykonať všetky navrhnuté dôkazy, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrila výlučne súdu, a nie stranám (§ 185 ods. 1 CSP). Ak súd niektorý dôkaz nevykonával, mohlo to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999), čo nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Pokiaľ okresný alebo krajský súd na to, aby ustálili skutkový stav, ktorý im umožňuje meritórne rozhodnúť, vykonajú iba časť navrhnutých dôkazov, konajú v rámci svojich kompetencií, pričom rozsah vykonaného dokazovania nie je závislý od vôle sporových strán. V opačnom prípade by okrem iného mohlo dochádzať k rozsiahlym prietahom v konaní, nakoľko by súd nemal oprávnenie odmietnuť ani vykonanie takých dôkazov, ktoré k ustáleniu skutkových okolností prejednávanej veci nevedú, dokonca ho maria. Súd prvej inštancie navyše dostatočne odôvodnil, prečo nevykonával ďalšie navrhované dokazovanie (pozri strana 4 prvoinštančného rozsudku). Odvolací súd v tejto súvislosti považoval zistený skutkový stav pre potreby rozhodnutia tohto sporu za dostatočný, preto žiadne ďalšie dokazovanie vo veci už nevykonával. Takýto postup súdu je plne v súlade s jeho postavením v civilnom procese. Vzhľadom na uvedené, ak žalobkyňa v podanom odvolaní navrhovala vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré doplnenie dokazovania nepovažoval už odvolací súd (a predtým aj súd prvej inštancie, pozn.) za potrebné, nebolo nevyhnutné sa k týmto návrhom osobitne vyjadrovať. Ani ďalšie odvolacie námietky (o nesprávnych skutkových záveroch, vykonávaní a hodnotení dôkazov), nepovažoval odvolací súd za právne významné, a teda sa k nim v primeranom rozsahu vyjadril.

12. Pokiaľ dovolateľka tvrdí, že jej procesné práva boli porušené aj tým, že na prejednanie odvolania krajský súd nenariadil pojednávanie, dovolací súd poukazuje na to, že podľa § 385 ods. 1 CSP odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie (pozri bod 9 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať (§ 384 ods. 1 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2 a 3 CSP). Keďže na nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom

odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP.

13. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Preto najvyšší súd dovolanie žalobkyne podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP odmietol.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.